

АНОТАЦІЯ

Пулик В. М. Кримінально-правова політика у сфері забезпечення охорони від втручання в діяльність судових органів. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 Право. – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. Івано-Франківськ, 2024.

Дисертація є комплексним дослідженням кримінально-правової політики у сфері забезпечення охорони від втручання в діяльність судових органів, у ході якого отримано наукові висновки щодо закріплення та збереження кримінальної відповідальності за протиправні спроби корекції процесу відправлення правосуддя, характеристики елементів складу злочину, передбаченого ст. 376 КК України, а також проблемних аспектів кримінально-правової оцінки аналізованої протиправної поведінки, посталих перед кримінально-правовою теорією та практикою.

Перший розділ дисертації присвячений загальнотеоретичним основам кримінально-правової політики у сфері забезпечення охорони від втручання в діяльність судових органів. При з'ясуванні історичного генезису кримінального закону за втручання в діяльність судових органів використано змішаний критерій, який передусім базується на чинності, юридичній силі та рівні кодифікації правової пам'ятки та додатково враховує історичні етапи становлення Української державності. Періодизацію кримінально-правового захисту незалежності судових інституцій в Україні запропоновано пов'язувати з такими етапами: а) I етап (XI – XV ст.) – зародження витоків кримінально-правової політики у сфері забезпечення охорони від втручання в діяльність судових органів та осіб, на яких покладені обов'язки з відправлення правосуддя; б) II етап (XVI – XIX ст.) – становлення кримінально-правової політики, обумовлене диференціацією правового регулювання суспільних відносин за їх сферами, у тому числі тих, що стосувалися судочинства; в) III етап (початок XX ст. – прийняття КК України у 2001 р.) – система злочинів проти правосуддя отримує

більш чітке закріплення у кримінальному законодавстві; має місце фіксація у межах кримінально-правової політики у сфері забезпечення охорони від втручання в діяльність судових органів та осіб, на яких покладалися обов'язки із відправлення правосуддя протиправної поведінки, зміст якої в цілому відповідає сучасній нормі ст. 376 КК України; г) IV етап (прийняття КК України у 2001 р. – до тепер) – удосконалення кримінально-правової політики.

Подальші перспективи (тенденції) кримінально-правової політики пов'язані з діяльністю Робочої групи з питань розвитку кримінального права, за результатами якої констатовано зменшення кількості злочинів проти основ правосуддя; віднесення незаконного впливу на суддю до числа нетяжких злочинів; відмову від спеціальних норм, що передбачають відповідальність за насильство (психічне та фізичне), пошкодження/знищення майна, вбивство судді у зв'язку з його діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя (сучасні статті 377-379 КК України).

Базуючись на класичних наукових розвідках, розвинутих і доповнених вітчизняними науковцями, досягнутій ними однотайності, здійснено оцінку найбільш істотних та значущих: а) підстав криміналізації втручання в діяльність судових органів (суспільна небезпека поведінки; її поширеність та динаміка; необхідність впливу за допомогою кримінально-правових засобів; міжнародно-правові зобов'язання України; наявність матеріальних ресурсів для реалізації кримінально-правової заборони; рівень суспільної правосвідомості); б) принципів криміналізації втручання в діяльність судових органів (конституційної адекватності; процесуальної можливості здійснення переслідування; визначеності і єдності термінології; відсутності прогалин у законодавстві та ненадмірності заборони). Зроблено загальний висновок про дотримання законодавцем підстав, необхідних для формування кримінально-правової заборони втручання в діяльність судових органів, а також їх актуальність у плані подальшого її збереження. Доведено, що не всі принципи криміналізації втручання в діяльність судових органів виявилися витриманими у повній мірі (процесуальної здійсненості переслідування, визначеності та єдності термінології).

Здійснено аналіз міжнародних стандартів у сфері судоустрою та статусу суддів в частині незалежності та неупередженості суддів (універсального та галузевого характеру, практики міжнародних судів). Вивчено зарубіжний досвід кримінально-правової охорони незалежності судових інституцій на прикладі англосаксонської (США, Канада), романо-германської (Франція, ФРН, Нідерланди, Бельгія, Австрія, Іспанія, Швейцарія, Італія, Польща, Болгарія, Румунія, Швеція, Данія) та постсоціалістичної правових систем (Латвія, Литва, Естонія, Молдова, Грузія, Казахстан, Вірменія, Азербайджан, Узбекистан, Киргизстан, Таджикистан). Зроблено акцент на можливостях запозичення позитивного досвіду (у частині розширення кола потерпілих від втручання в діяльність судових органів осіб; вказівки на бездіяльність у законодавчій конструкції норми), а також неприйнятних для цієї мети положеннях (поміщення правосуддя до складу інших родових об'єктів кримінально-правової охорони).

У другому розділі дисертації розглянуто об'єктивні та суб'єктивні ознаки складу злочину, передбаченого ст. 376 КК України. Зроблено застереження, що спроби розглядати категорію «правосуддя» у широкому розумінні викликані більше потребами правозастосування, ніж коректною оцінкою правового статусу судових та правоохоронних органів. Підтримано обстоювану у науковій літературі доцільність зміни назви Розділу XVIII Особливої частини КК України, із пропонуваним формулюванням – «Кримінальні правопорушення проти правосуддя та діяльності органів кримінальної юстиції з його забезпечення». Родовий об'єкт кримінальних правопорушень Розділу XVIII Особливої частини КК України визначено як суспільні відносини з приводу здійснення судами і присяжними правосуддя в Україні на засадах верховенства права, а також забезпечення цієї діяльності органами кримінальної юстиції. Основний безпосередній об'єкт при втручанні в судову діяльність утворюють суспільні відносини, які виникають з приводу забезпечення незалежності судової влади від незаконного впливу на здійснюване судьями та присяжними правосуддя, шляхом розгляду і вирішення у передбаченій законом процесуальній формі та порядку судових справ.

Наведено додаткові аргументи на користь виокремлення присяжного як спеціального різновиду потерпілого при втручанні в діяльність судових органів, серед яких вказано функціональну приналежність інституту присяжних; необхідність зближення із кримінальним законодавством держав ЄС, у окремих з яких реалізація такого кроку відбулася; потреби подолання системної суперечливості у цій частині (стаття 376 та статті 377-379 КК України). Висловлено пропозицію щодо доцільності включення до числа потерпілих близького родича та члена сім'ї судді чи присяжного. Розглянуто й підтримано потребу кримінально-правової охорони суддів міжнародних судів, учасником яких є Україна, із формулюванням самостійного правила забороненої поведінки щодо них у рамках ст. 376 КК України.

У межах характеристики об'єктивної сторони втручання в діяльність судових органів доведена потреба передбачити у конструкції норми форму протиправної бездіяльності, обумовлену: приписами регуляторного законодавства (Закони України «Про Вищу раду правосуддя», «Про судоустрій і статус суддів»), що передбачають правове реагування на порушення гарантій незалежності суддів особами унаслідок дій та бездіяльності; позицією ВРП у частині оцінки вказаних випадків саме як втручання; аналогічним зарубіжним досвідом кримінально-правової охорони.

Констатовано, що термін «вплив» слід вважати більш відповідним описаному у ст. 376 КК України забороненому правилу поведінки, який максимально співвідноситься із потребами правозастосування.

У рамках опису найбільш типових способів втручання в діяльність судових органів розглянуто незаконний вплив на потерпілого через прохання, вказівки, рекомендації, вимоги, погрози, насильство, підкуп, критику у ЗМІ до вирішення справи у зв'язку з її розглядом, а також випадки вчинення перешкод до здійснення суддею правомірної діяльності шляхом пікетування суду, організацію мітингів чи демонстрацій. Зроблено висновок щодо недоцільності закріплення відкритого переліку способів втручання в діяльність судових органів у ст. 376 КК України.

Аналіз ознак суб'єкта втручання в діяльність судових органів засвідчує, що ним може бути тільки фізична особа, цей підхід відповідає принципам особистої, винної та персональної відповідальності за вчинене. Розширення підстав застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру (ст. 96³ КК України) за рахунок кримінальних правопорушень, передбачених статтями 376-379 КК України визнано виправданим кроком законодавця. З огляду на статистичні дані, констатовано, що випадки вчинення досліджуваного делікту неосудною особою на практиці не становлять частки, необхідної для проведення додаткових досліджень та формулювання особливих висновків щодо суб'єкта у цьому відношенні. Загальний вік кримінальної відповідальності є обґрунтованим, зважаючи на те, що малолітні особи (віком від 14 до 16 років) можуть потрапити до сфери здійснення правосуддя та брати особисту участь у розгляді справ судом лише у невеликій частині передбачених законом випадків, у інших же – діють через свого законного представника. Зроблено висновок, що висловлені у науковій літературі пропозиції щодо зменшення віку кримінальної відповідальності загалом не співвідносяться із характеристикою суб'єкта незаконного втручання в діяльність судді.

Встановлено, що потенційне збільшення ефективності ст. 376 КК України слід пов'язати із закріпленням у її структурі такої особливо кваліфікуючої обставини, як вчинення делікту службовою особою, що займає відповідальне чи особливо відповідальне становище.

У розрізі характеристики суб'єктивної сторони складу втручання в діяльність судових органів доведено, що виокремлення непрямого умислу при втручанні в діяльність судових органів не є законодавчо можливим, з огляду на вольовий критерій. Переслідувана суб'єктом мета, як безпосереднього учасника судового процесу чи зацікавленого у його результатах опосередковано (через інтереси близьких йому осіб тощо) не співвідноситься із законодавчим розумінням непрямого умислу, за якого особа усвідомлює суспільно небезпечний характер свого діяння (дії або бездіяльності), передбачає його суспільно небезпечні

наслідки і хоча не бажає, але свідомо припускає їх настання (ч. 3 ст. 24 КК України).

Підсумовано, що належній кримінально-правовій охороні діяльності судових органів від втручання не сприятиме як надмірна деталізація різновидів мети, так і категоричне заперечення її подальшого перебування у законодавчій конструкції норми. Обґрунтованим слід вважати її формально-змістовний опис у лаконічній формі. Зважаючи на відсутність законодавчо встановлених критеріїв віднесення судового рішення до правосудного/неправосудного, більш коректним та законодавчо унормованим є формулювання мети у вигляді незаконного та/або необґрунтованого судового рішення.

У третьому розділі дисертації розкрито зміст кваліфікуючих ознак складу втручання в діяльність судових органів, а також запропоноване власне бачення щодо вирішення окремих проблемних питань кримінально-правової оцінки досліджуваної поведінки. Зважаючи на системність зв'язків та потребу коректного вживання термінології, підтримано позицію подальшого закріплення кваліфікуючої ознаки у вигляді використання влади або службового становища під час вчинення делікту. Висунуто аргументацію щодо недоцільності перебування у кваліфікованому складі наслідків у вигляді фактичного перешкоджання запобіганню кримінальному правопорушенню чи затриманню особи, яка його вчинила, як таких, що не співвідносяться повною мірою із предметно-функціональною площиною діяльності суду. Обґрунтовано закріплення у якості кваліфікуючої ознаки наслідків протиправної поведінки у вигляді істотної шкоди охоронюваним законом правам і свободам громадян, державним чи громадським інтересам або інтересам юридичних осіб, що сприятиме також і однаковості кримінально-правового регулювання.

Підтверджено наявність конкуренції однооб'єктних кримінально-правових норм – об'єктів складу злочину, передбачених у загальній (ст. 376 КК України) та спеціальних (статті 377-379 КК України) нормах, які входять до одного родового об'єкта – суспільних відносин, що складаються з приводу здійснення судами та присяжними правосуддя в Україні на засадах верховенства права, та забезпечення

цієї діяльності органами кримінальної юстиції. Наголошено на важливості при кваліфікації особливу увагу приділяти з'ясуванню об'єктивної сторони складу злочину, а також суб'єкта та суб'єктивної сторони.

Запропоновано алгоритм кримінально-правової оцінки передбачених статтями 376, 377-379 КК України деліктів:

1) кримінально-правова кваліфікація вчиненого лише за нормами статей 377-379 КК України (спеціальними по відношенню до ст. 376 КК України), за умови, що кінцевою метою висловлених погроз чи фактичного застосування фізичного насильства, знищення чи пошкодження майна потерпілої особи, є бажання вплинути на процес виконання суддею своїх службових обов'язків чи добитися винесення неправосудного рішення;

2) кримінально-правова кваліфікація вчиненого у випадку реальної сукупності злочинів, передбачених статтями 376 та 377-379 КК України. Випадки реальної сукупності будуть утворювати також ситуації за наявності тривалого розриву у часі між злочинними епізодами, відсутності єдиного умислу, різної мети протиправної поведінки.

Ключові слова: кримінально-правова політика, політика у сфері боротьби із злочинністю, кримінально-правова охорона, кримінально-правова протидія, криміналізація, правосуддя, кримінальна відповідальність, кримінальне покарання, кримінально-правова характеристика, кримінальне правопорушення, кримінальні правопорушення проти правосуддя, втручання в діяльність судових органів, суддя, кримінально-правова кваліфікація, конкуренція кримінально-правових норм.

SUMMARY

Pulyk V. M. Criminal law policy in the field of ensuring protection against interference in the activities of judicial bodies. – Qualification scientific work on the rights of the manuscript.

Dissertation for the Doctor of Philosophy Degree in specialty 081 Law. – Vasyl Stefanyk Precarpathian National University. Ivano-Frankivsk, 2024.

The dissertation is a comprehensive study of criminal law policy in the field of protection against interference with the judiciary, which provides scientific conclusions on the consolidation and preservation of criminal liability for unlawful attempts to correct the administration of justice, the characteristics of the elements of the crime under Article 376 of the Criminal Code of Ukraine, and the problematic aspects of criminal law assessment of the analyzed unlawful behavior faced by criminal law theory and practice.

The first chapter of the dissertation is devoted to the general theoretical foundations of criminal law policy in the area of protection against interference with the judiciary. In determining the historical genesis of the criminal law on interference with the judiciary, the author uses a mixed criterion, which is primarily based on the validity, legal force and level of codification of a legal monument and additionally takes into account the historical stages of formation of Ukrainian statehood. The author suggests that the periodization of criminal law protection of the independence of judicial institutions in Ukraine should be associated with the following stages: a) Stage I (XI - XV centuries) – the origins of criminal law policy in the area of protection against interference with the activities of judicial bodies and persons entrusted with the administration of justice; b) Stage II (XVI - XIX centuries) – the formation of criminal law policy due to the differentiation of legal regulation of public relations, including those entrusted with the administration of justice) – the formation of criminal law policy due to the differentiation of legal regulation of social relations by their areas, including those related to the judiciary; c) Stage III (early twentieth century – adoption of the Criminal Code of Ukraine in 2001) – the system of crimes against justice is more clearly enshrined in criminal law; there is a fixation within the criminal law policy in

the field of protection against interference with the activities of judicial bodies and persons entrusted with the administration of justice of unlawful behavior, the content of which generally corresponds to the current provision of Article 376 of the Criminal Code of Ukraine; d) Stage IV (adoption of the Criminal Code of Ukraine in 2001 – to the present) – improvement of criminal law policy.

Further prospects (trends) of criminal law policy are related to the activities of the Working Group on the Development of Criminal Law, which resulted in a decrease in the number of crimes against the foundations of justice; classification of illegal influence on a judge as a minor crime; abolition of special rules providing for liability for violence (mental and physical), damage/destruction of property, and murder of a judge in connection with his/her activities related to the administration of justice (current Articles 377-379 of the Criminal Code of Ukraine).

Based on classical scientific research, developed and supplemented by domestic scholars, and the unanimity achieved by them, the author assesses the most significant and important ones: a) the grounds for criminalization of interference with the judiciary (public danger of behavior; its prevalence and dynamics; the need to influence it through criminal law means; Ukraine's international legal obligations; availability of material resources for the implementation of the criminal law prohibition; and the level of public legal awareness); b) the principles of criminalization of interference with the judiciary (constitutional adequacy; procedural possibility of prosecution; certainty and uniformity of terminology; absence of gaps in legislation and prohibition of excessiveness). The author makes a general conclusion that the legislator has complied with the grounds necessary for the formation of the criminal law prohibition of interference with the judiciary, and that they are relevant for its further preservation. It is proved that not all the principles of criminalization of interference with the judiciary have been fully observed (procedural feasibility of prosecution, certainty and uniformity of terminology).

The author analyzes international standards in the field of the judiciary and the status of judges in terms of independence and impartiality of judges (universal and sectoral standards, and the practice of international courts). The author examines foreign

experience of criminal law protection of the independence of judicial institutions on the example of Anglo-Saxon (USA, Canada), Romano-Germanic (France, Germany, the Netherlands, Belgium, Austria, Spain, Switzerland, Italy, Poland, Bulgaria, Romania, Sweden, Denmark) and post-socialist legal systems (Latvia, Lithuania, Estonia, Moldova, Georgia, Kazakhstan, Armenia, Azerbaijan, Uzbekistan, Kyrgyzstan, Tajikistan). The author emphasizes the possibilities of borrowing positive experience (in terms of expanding the circle of victims of interference with the judiciary; indications of inaction in the legislative construction of the provision), as well as unacceptable provisions for this purpose (placing justice within other generic objects of criminal legal protection).

In the second section of the dissertation, the author analyzes the objective and subjective elements of the crime under Article 376 of the Criminal Code of Ukraine. The author makes a reservation that attempts to consider the category of «justice» in a broad sense are caused more by the needs of law enforcement than by a correct assessment of the legal status of judicial and law enforcement agencies. The author supports the expediency of changing the title of Chapter XVIII of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine, with the proposed wording – «Criminal offenses against justice and activities of criminal justice authorities to ensure it». The generic object of criminal offenses of Section XVIII of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine is defined as social relations regarding the administration of justice in Ukraine by courts and juries on the basis of the rule of law, as well as the provision of this activity by criminal justice authorities. The main immediate object of interference in judicial activity is social relations arising from ensuring the independence of the judiciary from unlawful influence on the administration of justice by judges and jurors through consideration and resolution of court cases in the procedural form and manner prescribed by law.

The author provides additional arguments in favor of distinguishing a juror as a special type of victim in case of interference with the judiciary, including the functional affiliation of the jury institution; the need for convergence with the criminal legislation of the EU countries, some of which have already implemented such a step; and the need

to overcome systemic contradictions in this part (Article 376 and Articles 377-379 of the Criminal Code of Ukraine). The author suggests that it is advisable to include a close relative and family member of a judge or juror among the victims. The author considers and supports the need for criminal law protection of judges of international courts to which Ukraine is a party, with the formulation of an independent rule of prohibited conduct in relation to them under Article 376 of the Criminal Code of Ukraine.

Within the framework of characterizing the objective aspect of interference with the judiciary, the author proves the need to include in the construction of the rule a form of unlawful omission due to: the provisions of regulatory legislation (Laws of Ukraine «On the High Council of Justice», «On the Judiciary and the Status of Judges») which provide for a legal response to violations of the guarantees of judicial independence by persons, regardless of their actions or inaction; the position of the High Council of Justice in terms of assessing these cases as interference; and similar foreign experience of criminal law protection.

It is stated that the term «influence» should be considered more consistent with the prohibited rule of conduct described in Article 376 of the Criminal Code of Ukraine, which is most closely related to the needs of law enforcement.

As part of the description of the most typical methods of interference with the judiciary, the author examines illegal influence on the victim through requests, instructions, recommendations, demands, threats, violence, bribery, criticism in the media before the case is resolved in connection with its consideration, as well as cases of obstruction of a judge's lawful activities by picketing a court, organizing rallies or demonstrations. The author concludes that it is inexpedient to enshrine an open list of methods of interference with the judiciary in Article 376 of the Criminal Code of Ukraine.

The analysis of the characteristics of the subject of interference in the activities of the judiciary shows that it can only be an individual; this approach is consistent with the principles of personal, culpable and personal responsibility for the act. The expansion of the grounds for application of criminal law measures to legal entities (Article 96³ of the

Criminal Code of Ukraine) by criminal offenses under Articles 376-379 of the Criminal Code of Ukraine is recognized as a justified step by the legislator. Given the statistical data, it is stated that the cases of committing the tort under study by an insane person in practice do not constitute the proportion necessary to conduct additional research and formulate special conclusions regarding the subject in this regard. The general age of criminal liability is reasonable, given that minors (aged 14 to 16 years) can be brought before the administration of justice and participate in court proceedings only in a small number of cases provided for by law, while in other cases they act through their legal representative. It is concluded that the proposals made in the scientific literature to reduce the age of criminal liability generally do not correlate with the characteristics of the subject of unlawful interference with the activities of a judge.

The author establishes that the potential increase in the effectiveness of Article 376 of the Criminal Code of Ukraine should be associated with the consolidation of such a special qualifying circumstance as the commission of a tort by an official holding a responsible or particularly responsible position in its structure.

In the context of characterizing the subjective side of the elements of interference with the judiciary, the author proves that it is not legally possible to distinguish indirect intent in interference with the judiciary, given the volitional criterion. The goal pursued by the subject, as a direct participant in the trial or indirectly interested in its results (through the interests of his close persons, etc.), does not correspond to the legislative understanding of indirect intent, in which a person is aware of the socially dangerous nature of his act (action or inaction), foresees its socially dangerous consequences and, although not willing, consciously assumes their occurrence (part 3 of Article 24 of the Criminal Code of Ukraine).

The author concludes that proper criminal law protection of judicial activities from interference will not be facilitated by either excessive detailing of the types of purpose or categorical denial of its further presence in the legislative construction of the provision. Its formal and substantive description in a concise form should be considered reasonable. Given the absence of legally established criteria for classifying a court

decision as just or unjust, it is more correct and legally regulated to formulate the purpose in the form of an illegal and/or unjustified court decision.

The third chapter of the dissertation reveals the content of the qualifying features of interference with the activities of judicial bodies, and also offers the author's own vision of solving certain problematic issues of criminal law assessment of the behavior under study. Given the systematic nature of the links and the need for correct use of terminology, the author supports the position of further consolidation of the qualifying feature in the form of use of power or official position during the commission of a tort. The author argues that it is inexpedient to include the consequences in the form of actual obstruction to the prevention of a criminal offense or detention of the person who committed it, as such, which do not fully correlate with the subject-matter and functional area of court activity. The author substantiates that the consequences of unlawful behavior in the form of substantial damage to the rights and freedoms of citizens protected by law, state or public interests, or interests of legal entities should be included as a qualifying feature, which will also contribute to the uniformity of criminal law regulation.

The author confirms the existence of competition between single-object criminal law provisions – the objects of *corpus delicti* provided for in the general (Article 376 of the Criminal Code of Ukraine) and special (Articles 377-379 of the Criminal Code of Ukraine) provisions which are part of the same generic object – social relations arising from the administration of justice in Ukraine by courts and juries on the basis of the rule of law, and ensuring this activity by criminal justice authorities. The author emphasizes the importance of paying special attention to the objective side of the crime, as well as the subject and subjective side during qualification.

The author proposes an algorithm for criminal law assessment of torts under Articles 376, 377-379 of the Criminal Code of Ukraine:

- 1) criminal legal qualification of the offense only under the provisions of Articles 377-379 of the Criminal Code of Ukraine (special in relation to Article 376 of the Criminal Code of Ukraine), provided that the ultimate goal of the threats or actual use of physical violence, destruction or damage to the property of the victim is the desire to

influence the process of performing the judge's official duties or to achieve an unjust decision;

2) criminal legal qualification of the offense in the case of a real aggregate of crimes under Article 376 and Articles 377-379 of the Criminal Code of Ukraine. Cases of real aggregate will also be formed in situations where there is a long time gap between criminal episodes, lack of a single intent, and different purposes of unlawful behavior.

Keywords: criminal law policy, policy in the field of fighting crime, criminal law protection, criminal law counteraction, criminalization, justice, criminal liability, criminal punishment, criminal law characteristics, criminal offense, criminal offenses against justice, interference with the judiciary, judge, criminal law qualifications, competition of criminal law provisions.

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ ЗДОБУВАЧА ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Пулик В. М. Кримінально-правова охорона діяльності судових органів від втручання: порівняльний аспект. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України* [текст] : Збірник наукових статей. Випуск 58. Івано-Франківськ : ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника», 2022. С. 68-79. DOI: <https://doi.org/10.15330/apiclu.58.68-79>. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/view/6376/7930>.

2. Пулик В. М. Підстави криміналізації поведінки, пов'язаної зі спробами протиправної корекції здійснення правосуддя (ст.376 КК України). *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2023. № 3. С. 305-311. DOI: [10.31733/2078-3566-2023-3-305-311](https://doi.org/10.31733/2078-3566-2023-3-305-311). URL: https://visnik.dduvs.in.ua/?page_id=2946.

3. Пулик В. М. До питання принципів криміналізації втручання в діяльність судових органів. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького: Журнал. Серія Право*. Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Університету Короля Данила, 2023. Вип. 16 (28). С. 155-161. DOI: <https://doi.org/10.33098/2078-6670.2023.16.28.155-161>. URL: <https://visnyk.iful.edu.ua/%d0%b2%d0%b8%d0%bf%d1%83%d1%81%d0%ba-16-28/5334/>

4. Пулик В. М. Відповідальність за протиправну корекцію правосуддя: історичний генезис національного кримінального законодавства. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України* [текст] : Збірник наукових статей. Випуск 63. Івано-Франківськ : Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2023. С.4.51-4.62. DOI: <https://doi.org/10.15330/apiclu.63.4.51-4.62>. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/view/7435/7652>.

5. Пулик В. М. Кримінально-правова характеристика потерпілого від злочину, передбаченого статтею 376 Кримінального кодексу України. *Вісник*

Луганського навчально-наукового інституту імені Е. О. Дідоренка. 2024. №1. С.144-154. DOI: <https://doi.org/10.33766/2786-9156.105.144-154>. URL: <https://luhbulletin.dnuvs.ukr.education/index.php/main/article/view/174/167>.

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

6. Пулик В. М. Міжнародно-правові стандарти незалежності при відправленні кримінального правосуддя. *Теоретичні та практичні проблеми розвитку кримінального права і процесу*: матеріали X Всеукраїнського науково-практичного семінару (м. Івано-Франківськ, 03 грудня 2021 року). Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Університету Короля Данила, 2021. С. 111-119. URL: <http://surl.li/swrrc>.

7. Пулик В. М. Кримінально-правова охорона діяльності судових органів від втручання: досвід пострадянських держав. *Наукові читання, присвячені пам'яті професора Т. А. Денисової* : збірник матеріалів, м. Запоріжжя, 10 березня 2022 р. Класичний приватний університет. Запоріжжя : КПУ, 2022. С. 464-467. URL: <http://surl.li/swrru>.

8. Пулик В. М. Кримінально-правовий аналіз об'єктивної сторони втручання в діяльність судових органів. *Вдосконалення правового регулювання прав та основних свобод людини і громадянина* [Текст] : Матеріали щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених (16 травня 2022 р.). Івано-Франківськ, 2022. С. 48-52. URL: <http://surl.li/swrva>.

9. Пулик В. М. Поширеність та динаміка втручання в діяльність судових органів як одна із підстав криміналізації поведінки. *Вдосконалення правового регулювання прав та основних свобод людини і громадянина* [Текст] : Матеріали щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених (5-6 травня 2023 р.). Івано-Франківськ, 2023. С.50-53. URL: <http://surl.li/swrva>.

10. Пулик В. М. Принцип процесуальної здійсненності переслідування у контексті криміналізації втручання в діяльність судових органів. *Актуальні питання реформування правової системи*: зб. матеріалів XX Міжнар. наук.-практ.

конф., Луцьк, 15-16 вересня 2023 р. / Уклад. Джурак Л. М. Луцьк: «Завжди Поруч», 2023. С.135-137. URL: <http://surl.li/swruq>.

11. Пулик В. М. Кримінально-правова характеристика суб'єкта втручання в діяльність судових органів (ст. 376 КК України). *Закарпатські правові читання. Сталій розвиток та інституційна спроможність в умовах війни: національний та міжнародно-правовий аспекти* : Матеріали XVI міжнародної науково-практичної конференції, м. Ужгород, 26-27 квітня 2024 р. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2024. С.586-589. DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-377-7-162>. URL: <http://catalog.liha-pres.eu/index.php/liha-pres/catalog/book/262>.

Наукові праці, які додатково відображають наукові результати дисертації:

12. Пулик В. М. Проблеми відправлення правосуддя в умовах збройної агресії проти України. *International Journal Law & Society*. Issue 6, 2022. S.172-178. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/lsp/issue/view/346/115>.

13. Пулик В. М. До характеристики окремих способів втручання в діяльність судових органів (ст. 376 КК України). *International Journal Law & Society*. Issue 8, 2023. S.12-21. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/lsp/article/view/8527>.